

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/150/2021
Identifikačné číslo spisu: 8519200058
Dátum vydania rozhodnutia: 27.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8519200058.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. U., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXX, XXX XX H., o zaplatenie 9 634,20 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 6 Csp 3/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2021 pod č. k. 8 CoCsp 13/2020-105, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 29. apríla 2021 pod č. k. 8 CoCsp 13/2020-105 v potvrdzujúcom výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného zmluvného úroku vo výške 5,90 % ročne zo sumy 9 634,20 eura od 11. decembra 2018 do zaplatenia zamietnutá a vo výroku o trovách odvolacieho konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súde Stará Ľubovňa (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) 14.1.2019 domáhala uloženia žalovanému k povinnosti zaplatiť 9 634,20 eur nezaplatenej istiny, úroku 184,64 eur (ako nároku vzniknutého z neuhradených splátok úveru do dátumu predčasnej splatnosti úveru), úrokov z omeškania 3,38 eur (taktiež ako nároku vzniknutého z neuhradených splátok po dátume predčasnej splatnosti úveru), úroku 5,9 % ročne z nezaplatenej istiny 9 634,20 eur od 11.12.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 9 634,20 eur od 11.12.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 184,64 eur od 12.12.2018 do zaplatenia, poplatkov za poistenie vo výške 6,42 eur ako i náhrady trov konania. V žalobe uviedla, že so žalovaným uzatvorila úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytla peňažné prostriedky vo výške 10 000 eur, pričom sa žalovaný zaviazal splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do 7.4.2026. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti, preto bol listom zo dňa 10.12.2018 vyzvaný na predčasné splatenie poskytnutého úveru do dátumu uvedeného vo výzve; pričom pohľadávka ku dňu predčasného spoplatnenia úveru (10.12.2018) predstavovala súčet súm zhora (9 888,64 eur) a žalovaný na ňu do podania žaloby nezaplatil nič.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 25. novembra 2019 č. k. 6 Csp 3/2019-77 I. uložil žalovanému

povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 9 634,20 eur, úroky vo výške 184,64 eur, úroky z omeškania vo výške 3,38 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9 634,20 eur od 11.12.2018 do zaplataenia, poplatky za poistenie vo výške 6,42 eur a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. rozhodol, že žalobkyni priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná z titulu spotrebiteľského úveru, čo do istiny (9 634,20 eur), nezaplatených poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 6,42 eur, úroku z neuhradených splátok úveru do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 184,64 eur, úroku z omeškania z neuhradených splátok úveru do dátumu predčasnej splatnosti úveru vo výške 3,38 eur. Súd zamietol žalobu v časti zmluvného úroku 5,9 % ročne, ktorý uplatnil žalobca zo sumy dlžnej istiny vo výške 9 634,20 eur od 11.12.2018 až do zaplataenia. Súd uviedol, že je preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok ako fixný do doby splatnosti úveru, pričom však žalobca v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplateniu celého úveru a vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatenia nepatrí. Poukázal pritom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012. V časti úroku z omeškania z neuhradených zmluvných úrokov vo výške 184,64 eur vyčíslených ku dňu zosplatenia súd žalobu zamietol s poukazom na § 517 ods. 2 v spojení s § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. apríla 2021 pod č. k. 8CoCsp 13/2020-105 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie týkajúci sa nepriznania úroku za obdobie po zosplatení za vecne správny. Mal za to, že za čas po splatnosti úveru patrí veriteľovi iba právo na úroky z omeškania vo výške stanovenej všeobecne záväzným právnym predpisom. Akékoľvek navyšovanie úrokov z omeškania sa dostáva do rozporu so zákonom. Takýmto neprípustným navyšovaním úrokov z omeškania je navyšovanie úrokov z omeškania o úroky za úver po lehote splatnosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu dohoda podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobujú značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, žeby spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza zo spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011 Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya). Vo vzťahu k odvolacej námietke pokiaľ ide o úroky z omeškania zo zmluvných úrokov sa odvolací súd stotožnil s správnym názorom súdu prvej inštancie pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku sp. zn. 35 Odo 101/2002 zo dňa 24.3.2004. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (úroky z omeškania zo zmluvných úrokov) potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú.

4. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti nároku na zmluvný úrok (o zaplataenie zmluvného úroku 5,9 % ročne z nezaplataenej istiny 9 634,20 eur od 11.12.2018 do zaplataenia), žalobkyňa podala dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, uviedla, že rozhodnutie krajského súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci s tým, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ktorej v prípade vyhlásenia predčasnosti splatnosti úveru veriteľovi náleží zmluvný úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Žalobkyňa poukázala aj na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré takto uvedenú právnu otázku vyriešili a to: uznesenie Najvyššieho súdu SR 5 Cdo 42/2020 zo 16.6.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 113/2019 z 29.6.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo 111/2019 z 23.7.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 1 Cdo 94/2019 z 18.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 1 Cdo 208/2019 z 18.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 1/2020 z 25.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 Cdo 118/2019 z 26.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 8 Cdo 237/2019 z 26.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 8 Cdo 135/2020 z 26.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 193/2018 z 28.8.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 9 Cdo 24/2019 z 29.9.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 2 Cdo 90/2020 z 26.11.2020, uznesenie Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 11/2021 z 25.2.2021 a napokon uznesenie

Najvyššieho súdu SR 4 Cdo 206/2020 z 21.4.2021. Z uvedených dôvodov žalobkyňa považovala rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj prvoinštančného súdu v dovolaní napadnutej časti za nesprávne. Žiadala rozhodnutia súdov oboch inštancií v dovolaní napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť v zrušenom rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech, ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b) CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné a preto je potrebné dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť v potvrdzujúcom výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného zmluvného úroku vo výške 5,90 % ročne zo sumy 9 634,20 eura od 11. decembra 2018 do zaplatenia zamietnutá (§ 449 ods. 1, 2 a § 450 CSP).

7. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť (i opodstatnenosť) podaného dovolania na základe ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP v zmysle, ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania (8 Cdo 9/2019, 9 Cdo 24/2020). V posudzovanej veci žalobkyňa v dovolaní zákonom zodpovedajúcim spôsobom zadefinovala relevantnú právnu otázku.

9. Pre vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP v súlade so zákonom platí, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Uvedené znamená, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP dovolateľ kvalifikovane zastúpený advokátom uvedie právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizuje ako podľa jeho názoru má odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a), musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k skúmaniu prípustnosti (a následne dôvodnosti) podaného dovolania. Ak tieto podmienky splnené nie sú, dovolací súd dovolanie odmietne podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

10. Dovolací súd pritom uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je daná len vtedy, ak sa odvolací súd pri vyriešení právnej otázky skutočne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom dovolateľ je povinný ním tvrdený odklon v dovolaní preukázať. Naopak prípustnosť z dovolania nezakladá všeobecnú nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (resp. jeho právnymi závermi) alebo všeobecné tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu. Žalobkyňa videla odklon odvolacieho súdu od ustálenej judikatúry, resp. odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k právnej otázke podľa, ktorej v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží zmluvný úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí, ktorá súdna prax má byť vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali.

11. Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však je možné zaradiť aj prax vyjadrenú

opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali. Žalobkyňa v dovolaní poukázala na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď špecifikované zhora), z ktorých vyvodzuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe v právnej otázke nároku na zmluvný úrok odo dňa zosplatnenia úverovej zmluvy, kedy podľa názoru žalobkyne tvrdenie prvostupňového i odvolacieho súdu, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky neobstoí, keďže v uvádzaných rozhodnutiach dovolacieho súdu už táto právna otázka bola opakovane vyriešená a to tak, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží zmluvný úrok zistený vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

12. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie, či v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi naďalej patrí zmluvne dohodnutý úrok z istiny alebo má právo požadovať len úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu, veriteľovi nárok na úrok z úveru po jeho zosplatnení už nepatrí, a preto sa veriteľ môže od dlžníka domáhať popri plnení istiny už len úrokov z omeškania vo výške stanovenej všeobecne záväzným právnym predpisom. Dovolateľka tomuto názoru oponovala a tvrdila, že veriteľovi po zosplatnení úveru nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov nezaniká a za obdobie po zosplatnení úveru má právo v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru na zmluvný úrok z istiny vo výške, akú pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

13. Vo vzťahu k nastolenej právnej otázke je nevyhnutné poznamenať, že v čase rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní v danej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré napokon bolo prijaté v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod č. 5. Právna veta z tohto rozhodnutia znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok zistený vo výške akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

13.1. Dovolací súd v tomto smere tiež poukazuje na body 15. až 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia: „Z odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech s vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania). Zosplatnenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii, ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva

nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednanie a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokedy (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplateniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednanie, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazuje platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednanie nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

14. Ešte pred prijatím tohto rozhodnutia v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR rovnako konzistentne dovolací súd rozhodoval v týchto veciach aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 94/2019, sp. zn. 1 Cdo 208/2019, sp. zn. 2 Cdo 263/2019, sp. zn. 3 Cdo 35/2020, sp. zn. 5 Cdo 46/2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020, sp. zn. 7 Cdo 111/2019, sp. zn. 8 Cdo 66/2020, sp. zn. 9 Cdo 24/2020).

15. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné vysloviť, že dovolanie žalobkyne z dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP bolo dôvodné. Dovolací súd nemá žiadny relevantný dôvod sa od tohto právneho názoru v prejednávanej veci odkloniť. Namietanie nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvný úrok aj po zosplatení spotrebiteľského úveru bolo dôvodné.

16. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním v napadnutej časti - v zamietajúcom výroku, čo do zaplatenia úrokov z úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere (§ 449 ods. 1 CSP) vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie (§ 450 CSP, § 390 CSP).

17. O trovách konania (pôvodného i dovolacieho) rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 1, 3 CSP).

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.